

VLADIMIR GAJŠEK

vmesniki ostroperesniki

AFORIZMI V VERZIH

Stadimir Pijack

© Vladimir Gajšek, 2001, vse pravice pridržane.

© INTELYWAY, 2009, elektronski spletni medij za širjenje umetnosti, razvoj kulture in napredek ustvarjalnosti: - knjigo lahko svobodno prenesete in shranite na računalnik, lahko jo natisnete, kolikokrat želite; [za pošiljanje knjige prijateljem po e-pošti pa uporabite tale obrazec.](#)

Vladimir Gajšek

VMESNIKI OSTROPERESNIKI

AFORIZMI V VERZIH

- Spremnna beseda -

Ob gnomičnih književnih vrstah se razpre in kakor sama od sebe reši marsikatera uganka, ki je rešena inteligentno drugače, nepredvidljivo, prešinjajoče, z utrinkom – kar je pravzaprav vsak dober aforizem. Aforizmi kot duhovni utrinki nam zasijejo z neba naše vsakdanjosti.

Dovtipna hudomušnost je aforistično priljubljena povsod po svetu in med vsemi sloji.

Ali spadajo aforizmi v verzih med umetniška dela, ni več vprašljivo, kolikor je znano že po rimskem pesniku Horacu, da zna vsaka besedna umetnina najti pravo mero med koristnim in sladkim, torej med redilnostjo in okusom besednega medu. Zahtevna literarna oblika aforizma je v kratkem izbrušena verzno, ko ni več le in zgolj moralno poučna, ampak z ostrim peresom vbode in piči vmes.

Lepota in prijetnost, pesništvo in retorika sta v govorici aforizmov zgoščena v načelno maksímo, ki celo v sentencah in refleksijah odseva osebno duhovito stavo stavkov.

Komičen in vzgojen, satirično smešen, pogosto nedorečen v izrekljivosti predstavlja aforizem literarno vrsto, ki ustreza vsakdanjiku in večnosti in narobe. Ob skustvenih domislicah in življenjskih izkušnjah aforizem spregovori tudi po duhoviti skušnjavi, vendar bralca ne skuša. Aforizem pove s čim manj besedami čim več v duhovito zbadljivem slogu, o čemer pričajo tudi Vmesniki ostroperesniki. Lahko jih berem za oddih in navdih in kot krtiko časov.

Etični kodeks aforistov sega že od antične satire in komedije naprej - filozofska rekla, ki zvenijo aforistično, je najti že v predsokratikih ali v izrekih znanih modrijanov sicer po vsem svetu, od Sokrata do Konfucija. Aforistični domisleki pa se pojavijo vendarle šele z razsvetljskim svetljenjem in bliskavicami idej, tako v angleškem humorju filozofa F. Bacona ali v francoskih preudarkih M. Montaigna in Mislih filozofa Blaisa Pascala in vse do nemškega F. Nietzscheja filozofsko. Smešno obrnljivo izrečnost srečujemo od Aristofanove komedije vse do ljudsko tržne commedia dell'arte in do francoskih Rabelaisa,

Molièra, Rostanda, A. Jarryja, do angleških Ben Jonsona, Shakespearja, Browninga, Oscarja Wildea, do ruskega Gogolja, do nemško naturalističnega Gerharta Hauptmanna, Berta Brechta ali do avstrijskega Nestroya ter do španskih veseloigrskih avtorjev s Cervantesom v Medigrah in v groteskno grozavih in absurdno smešnih ter paničnih novoveških uprizoritvah F. Arrabala; sicer skačejo po odrskih deskah vesele besedice v farsah (kot komičnih vložkih in medigrah v misterijih in iz duhovnih dram "épître farcie"), tudi v satirah, ki doživljajo nenehne družbene, ne le gledališke reprize, v kabaretu, sicer pa v skečih in krajših gledaliških deskah z ne le damskimi pojočimi vložki dialogov v vaudevillu razigrano pariških popevcic 18. stoletja..., pa celo v operetnih libretih in v operi buffo; le s kretnjami nebesedno pa skačejo smešni, kdaj celo spolzko opolzki pomeni parterno in odrsko v smešnih pantomimah ob glasbeni spremljavi in narobe. Dionizijska pomlad razigranih veselosti in opitosti je lahko tudi zaigrana, preigrana v aforizmih.

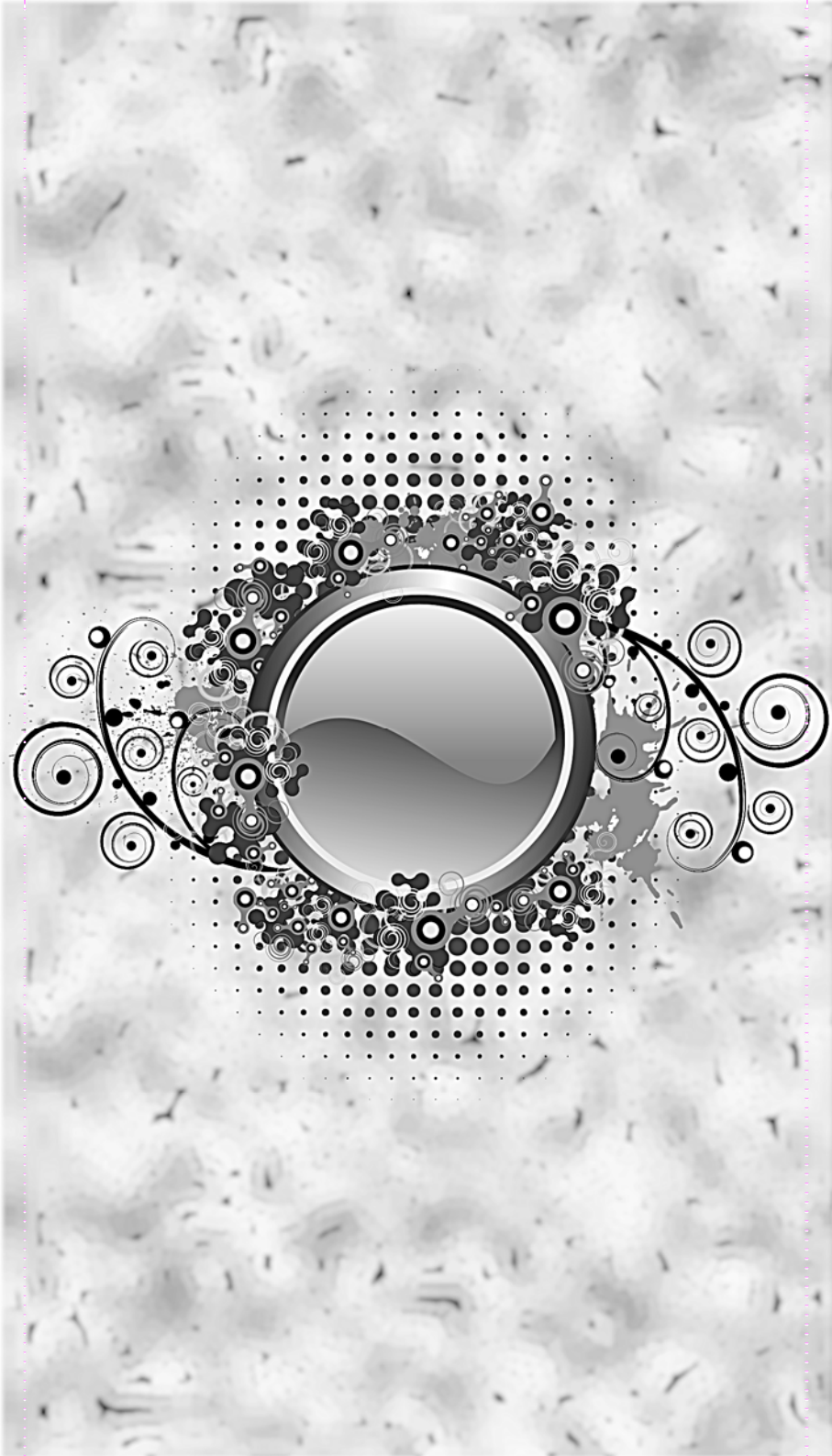
Šele v novoveštvu uveljavijo **aforizem** Lichtenberg ali La Rochefoucauld, pa tudi Karl Kraus ali Jerzy Lec, Gabriel Laub in drugi, med slovenskimi avtorji pa Žarko Petan, Vladimir Gajšek, Ivo Antič, Rudi Ringbauer, Ivan Cimerman, Markelj – Kadmus, Milan Fridauer-Fredi, Tomaž Brenk, Bojan Schwentner in drugi, medtem ko je epigramatsko tedensko pisal v časnikih Zlatoust ali Igor Torkar (s prvim imenom Boris Fakin), sicer je skečno srečno nastopal v ljubljanskem okolju, tudi po radijskih valovih Fran Milčinski-Ježek, smešne pesemce je pisal tudi mariborski igralec in pisec Dušan Mevlja...

Je v postmoderni in po postmoderni literaturi še kaj prostora za aforizem?

Aforizem, ki da je veselje v vodni kapljici, kot bi dejal Kessel, lahko napoji duha današnjih bralcev ter si bralec oddahne odžejan na vedno suhem.

Gotovo so aforizmi dandanes tisto tržno blago, v katerega se oblači sodobni človek kdaj tudi navidez nespodobno, da prikrije lažno in licemersko spodobnost.

Vladimir Gajšek

Arena življenja,
Bog in bogovi te poznajo -
cena tvojega trpljenja?
Človek, kako te izigrajo!

Bodočnost je vera,
ki mavzolejska vrata odpira.

Cincal je in cincal,
dokler se ni na položajček pricincal.

Črevo je lahko debelo ali tanko.
O tem odloča proračunski manko
z državno danko.

Demokracija – to vedo v krajih pustih –
je in se jí doma v ustih.

Evropa,
mar si skopa
v samoomejevanju le enih –
lenih, samo omejenih?!

Fotelji so v slogu –
le napačno sedijo na njih v svojem krogu.

Glagoli so povratni.
In naši izseljenci in zdomci sobratni?

Hrbet jim je pokazal,
pa ga je bič prav tam namazal.

Izločamo – in ni nas sram,
saj natanko vemo, kam.
A ko smo se izločili,
smo sebe med izločki pustili.

Južinali smo južno,
dokler nas niso zastrepili jugoslovansko kužno.

Ko sem bil krivo osumljen,
da sem nedolžen kriv,
je le tožnik opogumljen
postal resnično sumljiv.

Lastnikom so vrnilo last,
drugim so prepustili balast.

Mistiki so,
ki nepremično zro
čez imovino -
samo v svojo nepremičnino.

Na čigav rovaš
je naš človek naš?

Okostnjaki so dokaz domala
- da ni beseda meso postala?

Pri nas pošteno tatinijo
pa resnično lažejo –
pa s prstom pokažejo,
ko ga prej oslinijo.

Rožljanje orožja ogroža
tega, ki nas s tihim nožem boža.

Sodelovati je važno, ne zmagati!
- med karieristi na cilju nikar omagati!

Španska vas
je točno pri nas!

Teatralno komedijo igramo,
kot jo v življenju vemo in znamo.

Uvrstili smo se na svoje mesto,
pa ne po abecedi in ne prijateljsko zvesto.

V nizki družbi
se znajdejo večkrat le v visoki službi.

Zavlačeval sem, dokler me niso zvekli
tja, kjer so se še vladarji slekli.

Želje so vroče,
da bi bilo frigidnim mogoče...

Zdaj se klanjaš do tal
in še malo po tleh –
torej si pod podnom spoznal,
da nobena podlost ni greh.

Varčevanje sinčkov in hčeric topoumnih
vara varno z mislimi globokoumnih.

Ustreza mi ustrezna ustrežljivost,
če ji sledi iskrena darežljivost.

Toplokriili bratje se ljubijo toplo
in zahrbtno zasoplo.

Šele ko so ga presekali na dvoje,
je dognal, da je prišel v celem na svoje.

Sum je krivorogo vražji
in je za laž lažji.

Rezervirano se je držal,
zato je kot prazen rezervoar ostal.

Prijatelji, redko sprti,
se sprejo na isti črti,
ko so domovi odprti.

Odpoved denarja v banki!
Adijo plačani sestanki!

Naplodil bi čudeže življenja,
ko bi imel kaj duhovnega semenja.

Meščani, mešani meščansko
so se pokmetili svetovljansko.

Ljubezen je: srečna ali nesrečna,
le da ni niti ta hipec večna.

Konec pred koncem
in pred potom pot:
nič novega pod soncem,
če se greje zakotni plot.

Jeziki so mrtvi,
ko jih molče govorijo mrtvi.

Igriv udar, ki te zapeče,
te tudi kdaj iz tira meče.

Hitrica ni dobra in ni kaj prida,
če počasi lezeš iz starega privida.

Gigantski giganti
so lahko tudi palčki zabušanti.

Frizerji frizirajo,
oderuhi odirajo,
pazniki zapirajo:
ko se po zadnji modi ozirajo.

Enačaj med višino in prepadom
se meri ponavadi s prostim padom.

Dvomim, da dvomijo,
dokler se ne zlomijo.

Človekoljubje naj bo človeško,
če je že pregrešno nebeško!

Cajna, Cankar, candra –
kdo v dolino šentflorjansko vandra?

Bližina me je zamrežila,
le špranja se je zvežila,
da sem v zmuzljiv spomin
prhnil do pozabnih globin.

Angeli so v blagoslovljenem stanju
najodličnejša bitja v Božjem delovanju
in v svetem, vseživljenjskem pisanju:
zato jih človek sanja v delu in nehánju.

Boj kot bojkot!
a le če si vladni trot.

»Ceneje ne dam!«
vzkliknem življenju, dokler ga imam.

Črepinjska sodba –
lončena polnomesnata pogodba!

Dušeslovje duši duše,
ko smo že tudi spod ruše,
zato je duševna hrana
posmrtno s psihologijo posladkana.

Egoisti ljubijo sebe bolje,
če ni zraven druge nejevolje.

Fundamentalne zmote zmot
in breztemeljne blodnje krčevito
si krčijo pot
v neko misel jasno zavito.

Garal sem in garal, da sem se ogulil,
ko me je tuji žulj ožulil.

Hotljivka opravi hotoma
- kar stane, naj stane spotoma.

Imuni so absolutno
le mrličiči kužno rahločutno.

Ječarji niso izumrli,
ko smo tudi ječe podrli?!

Kdo bo koga?
- se vrag Bogu roga.

Ljubezen je baje neulovljiva,
ko se ujameš vanjo, pa je vsega kriva.

Manj ko je tesnobe,
več bo v sobi svetlobe.

Napol so že pozabljeni dolgovi –
zato so tukaj vedno novi.

Odžejali so nas na grmadi,
da bi dokazali, kako se imajo radi.

Predvojaška vzgoja
se konča v vojni brez pokoja.

Rez je carski -
a šiv je mesarski.

Stihoma stihijo preslepari,
kdor stihoklepsko stihe klepari –
ooh, poetski poklic izumira,
ko kleparsko sklepno hira.

Šolnina za življenje
je ponavadi vsakdanje trpljenje.

Tla so pritlehna celo v oblakih,
ki sem jih gradil v realnih korakih.

Utrnil se je zvezdni utrinek:
ostal je vsaj srečni spominek.

Vsestranski vsevdilj in povsod
je lezel v zakotje odzad
zelo rad
vsenaokoli gospod.

Zlatokop,
čigav je železni grob?

Žalitev so požrli,
ko so jih s podkupnino podprli.

Zaradi sramu bi lahko zardeli,
ker so prej brez sramu rdeli.

V imenu ljudstva storilni
so postali mnogi brezimno skurilni.

Ubežni kralj bi gladko oddal kraljestvo,
ko bi vnukom zagotovil nasledstvo:
državno predsedstvo.

Tašča na tešče,
z ženo pa ješče.

Šesti čut so nekateri razvili,
ko so si okus imetja pridobili.

Satira je ostra, ko zadene
ob ostre visoke stene.

Računi so se izšli preračunano,
ko smo se razšli nepreračunano.

Poljska strašila med sabo tovarišuijejo,
ko šolska pravila izpolnjujejo.

Obrekljivci in opravljivke konferenčno
oklevetajo s sencami še luč brezsenčno.

Namočili so me, prmojduh,
da sem šele zdaj pravzaprav suh!

Marljivi ljudje
si preizkušajo žulje in stisnjene zobé.

Lisica je prav zvita zver –
v vili na morju
in vili na pogorju
ima svoj kvartir.

Kristjani
so bili drugorazredni državljani:
danes so spet prvorazredni
liberalno redni
pogani.

Jahte jadrajo po tujem morju,
a le na domačem obzorju.

Izobraževanje je uspelo.
Iščem delo.

Hrabrih je bilo vse več,
ko je bila vojna preč.

Gologlavi so samo goli zgoraj brez kape,
goli spodaj pa brez vsake cape.

Fini gospodje so domači kmeti:
pozimi za zapečkom, na morju poleti.

Enaki smo vsaj pod zemljó –
če je dovolj denarja za to.

Drevesa in žrtve padajo v hosti,
menjavajo se le gozdarji pogosti.

Čisti računi –
nečisti čistuni!

Centri za socialno delo
centralno zmerni
delujejo veselo
kvečjemu periferni.

Baraba, kazen so ti znižali!
namesto tebe so Kristusa križali!

Ampak vseeno
je vse bob ob steno!

Brezgledni samomorilci so enakopravni
kot bedno tisti
vedno isti
– najbolj slavni?

Ceniki blagov in storitev
opozarjajo, kaj in kdaj bo stalna
moralna
cenitev.

Če so Stalinove orgle orglale novo mašo,
je kri zavrela v vojno kašo.

Dolgo je mislil in bridko sladko,
ker je imel pač pamet plitko prekratko.

Evolucija človeštva
je zbežala v vesolje iz novoveštva.

Filmske in službene pištole z dušilcem
- službeni biči z disciplinskim krotilcem.

Genski inženirji biologizirajo,
da ljudje ko roboti genuino izumirajo.

Hudimano smo klonirali hudiča –
zdaj pa imamo svojega hudiča!

Izvenzemeljska bitja,
izvozite nam nekaj zemeljskega sožitja!

Je končno konec umetnosti!?
Zdaj so na vrsti le ročne spretnosti!

Kvante kvantna teorija
brez kvante v jedrno fuzijo zvija.

Ljubi otroci, postanite dobri državljani
in privzgojeni kristjani!
Šola vas že ljudsko vzgaja
in didaktično oplaja,
da boste zdivjani
in odraslo vsvinjani pogani!

Morala, ki nekaj šteje,
te neprišteveno prešteje.

"Naredite mi to deželo enojezično uradno!"
je rekel neki Adolf hladno,
ker ni znal našega jezika prikladno.

Ozonske luknje na nebu
- zemeljske luknje na pogrebu.

Princip upanja je v principu
najbliže križan križanemu tipu.

Ravnokar je bila tukaj še genska pokveka –
zdaj pa imamo pred sabo poštenega človeka!

Silikonske prsi se napenjajo,
dokler se moški zanje drenjajo
in lepotno kirurški učinki
v šminki
ne pojenjajo.

Šarm gizde diskretne
zdaj naliči mezdre povzpetne,
da z glamurjem ubija prevzetne.

Tak vsak posvetni stvor,
ki ga preteklost sveto obeta,
je nov umotvor, brezcvetni upor,
ko se v zlovolji razcveta.

Umetno oplojene samke,
lezbe, damice pa vražje mamke
vedejo brez moških modne,
na modni pisti modne
novorodne znamke.

Virtualni svetovi
so še v stalni resnici novi.

Zgodaj je prišel domov,
kdor je zamudil zadnji blagoslov.

Ženska,
bodi genska!

Združena narodno so krizna žarišča,
brez naroda pa vojna oporišča.

V vojaške škornje vpeta
se je obula Ahilova peta.

Ugani, česar ne uženeš,
pa če se iz kože deneš!

Treba je trdo trkati,
če se trudiš trmo iztrkati.

Šušmarji zadaj šušljajo.
Spredaj pravoverni gobezdajo.

Slovar tujk ne pozna tujkov,
ne bose nogé šlap ali obujkov.

Rezervacije niso rezervno pretirane,
če so s častjo rezervirane.

Pravica je slepa –
s črnimi očali
v drhali
je plačana iz tujega žepa.

Olastninili so se s privatizacijo,
čeprav le z novodržavno dotacijo.

Nikalnice nikomur ne pritrjujejo,
če nikoder nikjer nikomur ne nasprotujejo.

Morilci in detektivi
so zgolj v kriminalkah sokrivi.

Ljudožerstvo je razodetje,
da uspeva ljudsko štetje.

Komaj med kletvicami so kakor spoznali sveto,
da so se pogodili prekleto ušteto.

Jedka jed –
pa v ustih sladki med!

Idejni revolucionarji
in drugi sleparji kovarji
in socialistični cesarji
so bili kvečjemu masivni
kolektivni
mesarji.

Hiše so javne, mestne in svinjske,
hiše so rojstne in torej družinske.

Golorok se je v zgodovini orokavičil,
šele ko se je s peresom pičil.

Fabricirani
papricirani
lakaji –
kako brez okusa so vaši položaji?

Evine hčere feministke
bi imele namesto čišče – čistke?

Državni prikloni segajo birokratsko globoko,
državno podzemlje pa diplomatsko visoko.

Čvekave čenče čeljustajo,
saj slino meljejo in gristi znajo.

Cipe capajdre
in z vlečene lajdre
vseh dežel - zvlačugano pocestne
so bile politično z vlečeno
posrečeno
naprodaj brezvestne.

Brezposelni s culico
in vsi, ki so na cesti,
so med delovnimi mesti
zašli v slepo ulico.

Akademski umetniki ne vejo nič,
kaj je realistično akademski kič?

Blago je hitro pokvarljivo,
če je temu človeško meso krivo.

Cukali so nas, močne, za rokave,
da bi nam preprečili ročne pozdrave.

Če razvijajo ljudi v temnicah,
vidimo na koncu filme o policijskih lisicah.

Dovolj nam je vaših svetlih vzorov
in še svetlejših umotvorov,
ki ne presvetlijo temnih umorov!

Elektrificirali smo električne stole,
ne stolčkov, kjer sprožajo pokole.

Folklorni nastop ljudožerski
je v visoki modi pozerski.

Govnač vse življenje potiska kepico govna pred sabo
in pušča večno peščeno puščavo za sabo.

Hladnokrvno so vročekrvnost hlinili,
da so se v hlad vladne senčice prihlinili...

Izbira res ni bila velika:
ukinili smo se stečajno do umika.

Jezikoslovci so se v Babilonskem stolpu prepirali
v istem jeziku, da bi jezikovne meje podirali.

Ko so mavrico prebarvali enobarvno,
so določili, katere barve vplivajo kvarno.

Lestvica lesketavih uspehov
ne pelje nazaj do greznih grehov.

Moštvo je žensko in ženstvo je moško –
tako naj bo genska bodočnost preroško.

Nora leta
preživijo tudi pametna dekleta.

Opice, ne oponašajte ljudi opojno,
ko se gredo človeško vojno!

Pridušam se, da sem povsem ravnodušen,
ker sem bil bojevito preizkušen!

Rovarimo skozi rove,
da ne bo vojne nove!?

Statistika se ne moti, ampak laže,
ko lažje javne laži za resnice prikaže.

Šalo na stran, da se ne osmešimo,
ko resno v resne težave spešimo!

Tolmačim zapriseženo,
da ne držim fige v žepu zveženo.

Utrinki so zvezdno sladni,
le ognji spodaj so grmadni.

Vik in krik so zagnali,
ker so v tišini obstali.

Zoprno je simpatično zoprvti,
če bi zopet začeli med brati
drug z drugim sodelovati.

Žile so pesniške in zlate –
le kje jih potipaš, brate?!

Zmota se v zmoto zmota zmotljivo,
dokler je življenje do kože zmočljivo.

Vrli so se sporazumno sprli,
dokler se niso med seboj odrli
in se drug drugega prenažrli
in bi poslej
še kar naprej
z ohriplimi grli,
dokler so se lahko drli,
da bi v životarjenju umrli?

Ubrali so milejše strune trdorokci,
da bi le ostali na prestolih bogci.
Točke so kazenske, točke zakonov,
na mrtvi točki mišje premaganih slonov.

Šele v politični sklerozi
smo prišli zdravo skozi.

Strast, našemljena v dvorni drami,
je ponudila priložnost kurtizanski zborni dami.

Razorožitev je dokončno konferenčna,
le smrtna senca vojaških grobov je senčna.

Puščavniki so pustolovci samote,
dokler živijo v oazah božje dobrote.

Opomogli
bi si od moči,
ko bi onemogli
mogli
brez moči.

Navada je železna srajca,
tudi če jim nosi kura zlata jajca.

Mezinček diktata
migne do zadnjega birokrata.

Ležerno bolj je že
bolje leže.

Kupljiv s kupno močjo večji
je tudi maček v vreči.

Jezik je mišica iz vlaken progasto prečnih,
s katero izgubiš glavo celo kdo od povprečnih.

Izdatki za izdajo vse domovine
se izdajo za cenene pritikline.

Histerično gonjav stres,
- nato pa historičen proces.

Grež se ugreza grežno mehak,
a groza je grozno grozljiva:
v grozici grozni junak
grozilni grež nam prikriva.

Formularji so jasni,
le položaji so nejasni.

Evtanazija je epilog, ko si pif paf,
ki ga zaključi samo epitaf.

Državni prikloni segajo birokratsko globoko,
državno podzemlje pa diplomatsko visoko.

Časti so visoko v čisljih
tudi v nizkih svislih.

Civilna družba copatarjev
je okisana s cikom besednih solatarjev.

Blagri plemenitosti
niso v delih kupljive prikritosti.

Avgijev hlev je poln gnoja.
Še velika živina smrdi tam brez pokoja.

Bivša Jugoslavija je končno
dokončno pokopana,
pa sem srečal danes neskončno
živega ,
pravoverno trdoživega
bivšega Jugoslovana.

Civilna obleka državnega organa
je izkaznico uniformno krvavo poštempljana.

Človeška bodočnost bo gotovo solidna,
če ne bo božanska ne živalska,
ampak iskalska
antropoidna.

Domovinska pravica ni od lani,
da se lahko izselijo možgani.

Ekonomija je politična in visoka,
dokler je v proračunu luknja globoka.

Faliranec je sposoben nadaljevati
s padci, kjer morajo drugi stati.

Generacije se srečujejo,
ko se degeneracije končujejo.

Hlačke so kopalno
hlajene,
hlače so jahalno
vroče ukrojene.

Inscenirali so srečo v nesreči,
da bi bil zavarovalni dobiček večji.

Jajca so gnila,
pa jih je zlata kokoš izvalila!

Kmečki stan je v stranki,
kjer čir na želodcu pridelajo redni sestanki.

Lažni denar se opere,
če so skrite namere,
a javne razmere,
v resnici brez državne zamere?

Mitologija raste skrivno iz mita,
zato je iz bajke v resnici odkrita.

Nekateri od danes do jutri živijo,
da zgodovino od včeraj krojijo.

Ožine smo prekrmarili visoko,
ker smo zabredli pregloboko.

Povsod je lahko slišati delavske odmeve
namreč delavcev za notranje zadeve.

Roke rokohitrcev so izvajalske,
roke trdorokcev pa ubijalske.

Snob
bi rad imel za večnost dolgočasen grob.

Škilijo s pravimi pogledi
moji vsaksebi skupni sosedi.

Torej mislim, da sem,
če mislijo, da sem,
ko bi bili dvomno tudi oni
z mano misleči kujoni?!

Ubožnost merimo v golem bogato:
več ko je bogastva, bolj imajo vest kosmato.

Večje ko je ničlišče,
toliko bolj vsak svojo številko išče...

Zleknejo se v napornem delu
tudi cipice v krdelu.

Žal ste uspeli pri nas,
zato iščite drugi oglas!

Zarjavela ljubezen se pozlati,
če jo zlato vzdolž okrepi.

V oddavni kamasutri
se vprašam zdaj:
"Zakaj
se junaki našega časa rodijo šele jutri?"

Uniformirana doba socialistične graditve
Golega otoka je potrdila gole potrditve.

Trapci
odsotni, ki nimajo vsotnega uma,
hlapci
vštevši dugotni pohlevni,
dokler se ne otresejo prisotnega suma
brž neprištevnii!!

Škofijski, umno velikanski dvorci,
kaj spet težijo luteranski
ali lateranski
norci?*

**(K Thomasa Murnerja satiri "Von dem groβenn
lutherischen Narren, wie ihn Dr. Murner beschworen"
1522)*

Slovenska po novem poroka:

"Ste kupili psa?"

-"Aha,

zraven pa še umetno oplojenega otroka!"

Radioaktivni

so dolgo aktivni.

Prekujte iz mečev in tankov

vsaj invalidske vozičke

in iz puškinih ostankov

kakšno otroško igrišče!

Oporočniki so oporečniki,

vse dokler niso zapuščinski srečniki.

Na istem mestu tekamo,

pa si prehitevanje oporekamo.

Mati zemlja pri priči

je oplojena z mnogimi mrliči.

Le kateri, vragšivedi, bog je bil tako nesramen,
da si je vljudno izmislil Sizifov kamen?

Kisla bodočnost nam je obetana,
ko je na vrhu kislá družbena smetana.

Jedre besede so prekrile prah mrtvakov,
da bi z resnico oživile kri očakov.

Izžemate, če je še kaj izžeti,
še zadnjo solzo iz kamna in oči,
a peti ne morete, peti,
ko ste zapeti v oderuške skrbi!

Hudobnežem se je za čudo
hudó in húdo
dobro godilo,
dokler se jih je dobro redilo.

Gradili smo vesolje z zvezdnimi očmi,
dokler nismo bili
še vesoljni sami.

Fabricirajmo otroke
na biomedicinske obroke!
Zakaj bi v plodni stoji pot potili,
če vse storijo stroji v rodni žili?!

Evropski čas -
v zarji zatona nas!

Družbeno brezrazredni momenti
- vsi potrebni, a vsi impotentni!

Če je prazno v božji hiši,
pa plešejo cerkvene miši.

Cerkev vesoljna – poln tabernakelj
: in en sam prazen žakelj.

Boga v blišču so zdrknili v črno luknjo,
koso si brž nataknilo pogrebniško suktnjo.

Angelc bil je pravi:
brez kril se je dvigal
in s komolci migal migal
smrtnik k večni slavi.

Bil je tako pesniško navdihnjen
in navdahnjen,
da je bil zelo pihnjen
in malo pahnen.

Cena biti
in užiti
je smešno nizka –
da nas v trebuhu smešno pritiska:
resno uspešno
še le sirotka in driska.

Čas izgubljam,
da je skrajni čas, ko se izgubljam.

Dirigenti so vsega krivi drugače:
palico so izgubili v *molto vivace*.

Enostransko
šele spoznamo,
kako se zgaramo
obojestransko.

Fingirajmo, da smo originali,
da nas bodo vedno prepoznali!

Gabijo se mi genocidni genereali,
ki so se nam generalno le smehljali.

Himna državna se poje stojé,
in himen se pretrga zaradi stojé.

Izžrebali so srečnika in se zanj vžigali,
dokler ga niso izžvižgali in odrigali.

Jamrajmo bolj veselo,
da se nam bo kaj verjelo!

Knjiga, ki res kaj velja,
nima začasno lahkega duhá.

"Ljudje za ljudi!"
Geslo topovskih cevi.

Medalje za narod,
če so zasluge za zarod.

Nič več se čudni ne zdijo
ptički, ki pri nas z lakti letijo.

Ovinkarili smo naravnost,
dokler so nam šteli ovinke za krepost.

Pranje denarja
človeško po podganah zaudarja.

Razočarali ste me visoko,
ker ste padli pregloboko!

Sploh kdo bo razumno kriv za katakombe,
če sumno ponorijo atomske bombe?

Štrene mešajo, štrene:

- z visoko javne

in slavne

politične scene

so bili kruto umaknjeni

mnogi poprej naduto nataktnjeni -

v socialistično zaporniške

in kazensko odborniške

karantene.

"Tabu tema!" kričite?

Luč prižgite!

Uspevajmo, goreče uspevajmo!

- in se z neuspehi drugih ogrevajmo!

Vse véliko je nevarnostim izpostavljeno,

če ni niti v malem pospravljenno.

Zrcalce, zrcalce na steni, povej:

kdo najbolj zaslepljen v deželi je tej?

Žal, v žalostnem dejstvu na koncu koncev
ne slišimo lastnih mrliških zvoncev.
Zmedeno se med sabo razumemo,
še le ko sebe razumno razumemo.

Vštevši ničlo
obogatimo pičlo.

"Uprite se skušnjavi!"
nam uporni skušnjavec pravi.

Trobentajo na piščali
in s trobento piskajo,
da bi dokazali,
kako se občinsko stiskajo.

Širitelji širine
dosežejo daljše globine.

Svoboda nam je vse,
ko nima nič nihče.

Razum
je raz um.

Polovičarji se do dela
opredeljujejo scela.

Odnosi so odvisno odvajalni,
če so odstranljivo stalni.

Nesposobni
so vsega sposobni.

Ministrstva javno pompozna
so še bolj javno misteriozna.

Lasje se mi ježijo,
če še plešče strižejo s hudobijo.

Kaj neki je to:
spodaj je vrh in zgoraj dno?

Javna blaginja –
pa tako privatna svinja!

Izgube
so nam bile tako ljube,
da se še zdaj do zadnje srage
bojujemo za nove zmage.

Hierarhija vrednot
poteka ponavadi ven in not.

Gotovina je v kovčku v milijonih,
lahko pa je milijardna v kuponih.

Format pravega človeka
je v nepravih oblikah pokveka.

Epohalne dobe
gredo neepohalno po gobe.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh,
da ne bo že jutri suh!

Čudodelci so med nami,
ko so čudeži že kdaj za nami.

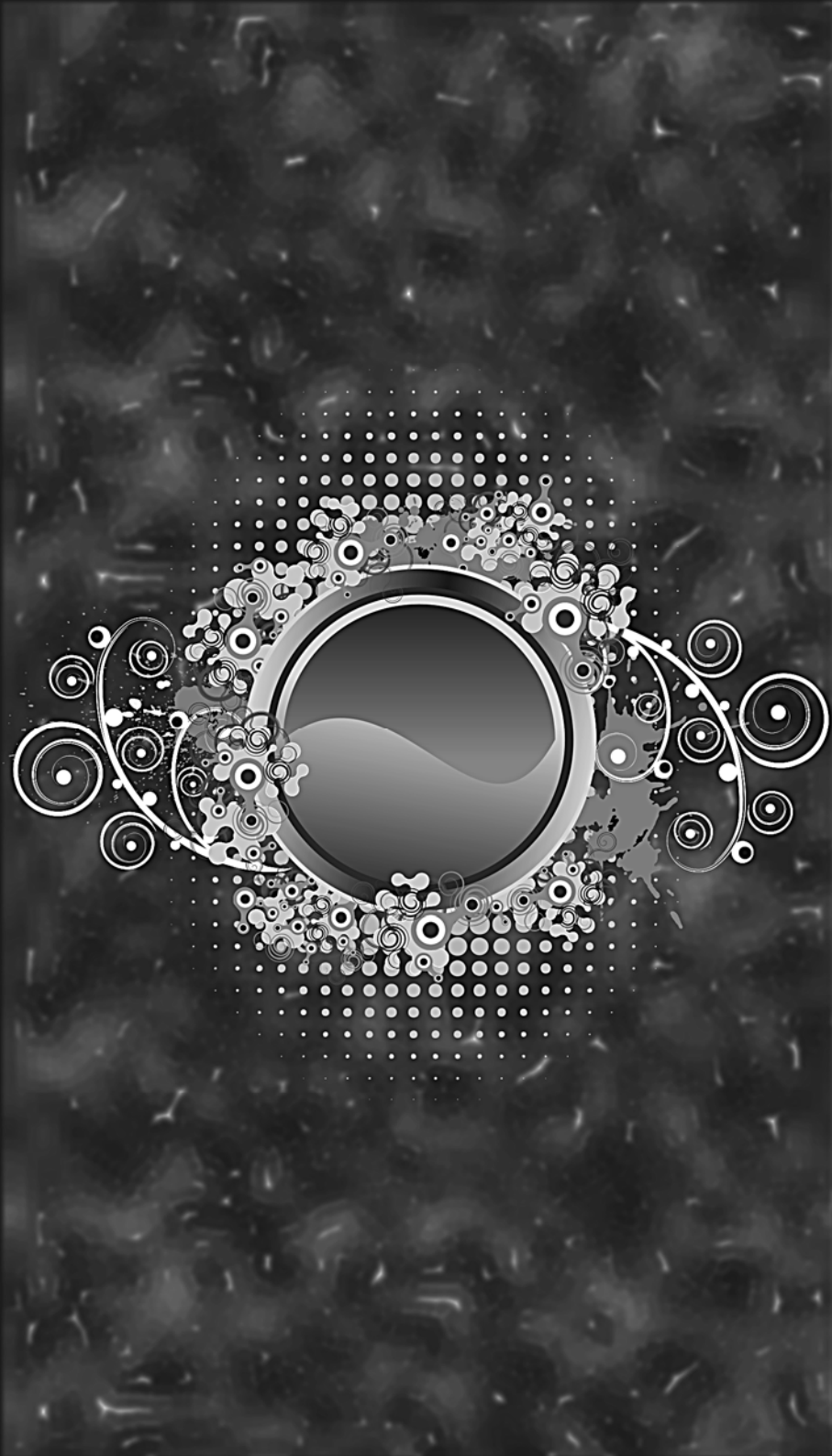
Carine brezmejno propadejo,
ko se za mejo prikradejo.

Brijete norca iz norca
z britvijo vladnega dvorca?

Aforizmi so vendar veliki ideali,
ki smo jih zamenjali z malimi materiali!

VLADIMIR GAJŠEK
VMESNIKI OSTROPERESNIKI
Aforizmi v verzih
I. izdaja, 2009

založila in izdala
Intelyway webmedia

za založbo
Vladimir Gajšek

uredil
Vladimir Gajšek

jezikovni pregled
Vid Gajšek

opremil in tehnično uredil
Vid Gajšek

ilustrator
Vid Gajšek

© Intelyway webmedia, 2009, Ljubljana

E✉ vladimir.gajsek@intelyway.com

E✉ vid.gajsek@intelyway.com

